

ქალთა ნარატივი ელის მანროს ნაწარმოებში „გაქცევა“

*გახსოვდეს, როცა მამაკაცი გადის ოთახიდან,
ის ყველაფერს უკან ჩამოიტოვებს რაც იქ იყო....*

*როცა ქალი გადის ყველაფერი რაც
იმ ოთახში მოხდა თავისთან ერთად მიაქვს¹
ელის მანრო,
„ზედმეტუული ბედნიერება: მოთხრობები“*

*საიდუმლო, ელის, იმაშია, რომ გარს მოიკრიბო ხალხი
ვინც შენს გულს ღიმილს ანიჭებს.
და მხოლოდ ამის მერე შეძლებ საოცრებათა ქვეყნის პოვნას².
ლუის კეროლი,
„ელისი საოცრებათა ქვეყანაში“*

ელის მანრო, თანამედროვე კანადელი ინგლისურენოვანი მწერალია, რომელმაც 2013 წელს ნობელის პრემიის მიღებით როგორც „თანამედროვე მოთხრობის ოსტატმა“, მოთხრობის როგორც ჟანრის მნიშვნელობა დაამტკიცა რაზედაც ჯონათან ფრანზენმა, ამერიკელმა მწერალმა და ესეისტმა, რომელიც ელის მანროს „დიადს“ უწოდებს, ამგვარი კომენტარი გააკეთა „საუკუნეზე მეტი დაგვიჩინა მოცდა, მაგრამ როგორც იქნა გვყავს ნობელის პრემიის ლაურეატი მოთხრობების წერისათვის“³.

მოთხრობის ჟანრის მნიშვნელობაზე და მისი რომანის სიბრტყეზე განხილვაზე არა ერთი სტატია თუ კვლევა არსებობს, მოთხრობა ლიტერატურულ სამყაროში „დაჩაგრულ ჟანრად“ მიჩნეული და მანროსეული ნობელი ამ ჟანრის რეაბილიტაციის მცდელობასთან იქნა გაიგივებული.

მოთხრობების მნიშვნელობის შესახებ მანრო „რჩეული მოთხრობების ანთოლოგიის“ (1996) შესავალში ამგვარად წერს: „მოთხრობა/ამბავი არ ჰგავს გზას, რომელსაც უნდა გაჰყვე... ის უფრო სახლს ჰგავს. შედიხარ შიგნით და იქ რჩები ცოტა ხნით, დახეტილობ წინ და უკან და სახლდები სადაც მოგწონს და აღმოაჩენ, თუ როგორ უკავშირდება ოთახი და დერეფნები ერთმანეთს, როგორ იცვლება სამყარო გარეთ ამ ფანჯრებიდან ცქერისას. და შენც, სტუმარი, მკითხველი, ასევე იცვლები ამ დახურულ სივრცეში ყოფნით, იქნება ეს ვრცელი და მარტივი, ან უხეში მოხვევებით სავსე, თუ იშვიათად და მდიდრულად მოწყობილი. შეგიძლია ისევ და ისევ უკან დაბრუნდე და სახლი, ისტორია, ყოველთვის შეიცავს იმაზე მეტს, ვიდრე წინა

¹ “Always remember that when a man goes out of the room, he leaves everything in it behind... When a woman goes out she carries everything that happened in the room along with her.” სტატიაში წარმოდგენილი ყველა ციტატის თარგმანი ეკუთვნის ავტორს, თუ სხვაგვარად არ არის მითითებული. თ.გ.

² The secret, Alice, is to surround yourself with people who make your heart smile. It's then, only then, that you'll find Wonderland”

³ We had to wait more than a century, but we finally have a Nobel for a pure short-story writer

ჯერზე ნახე. მას ასევე აქვს მტკიცე განცდა იმისა, რომ აშენებულია საკუთარი საჭიროებიდან გამომდინარე და არა მხოლოდ იმისთვის, რომ შეგეფაროს ან მოგხიბლოს”⁴ [მანრო, 1996].

მრავალი კრიტიკოსის მტკიცებით, მანროს მოთხრობებს ხშირად აქვთ რომანებისთვის დამახასიათებელი ემოციური და ლიტერატურული სიღრმე. ხშირად ისმოდა შეკითხვა, რას წერდა მანრო რეალურად, მოთხრობებს თუ რომანს. ალექს ქიგანმა ამ საკითხზე საკმაოდ მარტივი პასუხი გასცა: „ვის ანადვლებს? მანრო მოთხრობების უმეტესობაში იმდენივე რამეა, როგორც სხვების რომანები“⁵ [ქიგანი, 1998]. ამავე სტატიაში ქიგანი ელის მანროსა და დოქტორ ვინ-ს (Doctor Who) შორის ავლებს პარალელს და წერს რომ „მანრო უფრო ჰგავს დოქტორ ვინ-ს და მისი ისტორიები უფრო ჰგავს ტარდისებს“: მისი მანქანების შიდა მხარე უფრო დიდია, ვიდრე გარე. დიახ, ის წერს რომანებს ინფორმაციის, საგნების, ინციდენტების, პერსონაჟების თვალსაზრისით, მაგრამ თითქმის პოეტის დონემდე ამცირებს, კუმშვას, სხარტად გადმოსცემს”⁷ [ქიგანი, 1998].

ელის მანროს ხშირად ადარებენ ჩეხოვსა და ბორხესს. ამ ორის მსგავსად, მანროც ცდილობს ლაკონიურად გადმოსცეს თავისი სათქმელი და მოკლე ფორმაში დიდი რამეები ჩატიოს. მის მოთხრობებში, როგორც ჩეხოვის ნაწარმოებში, სქემა მეორეხარისხოვანია და „ცოტა რამ ხდება“. როგორც ჩეხოვთან, გარანი ჰოლკომზე აღნიშნავს: ”ყველაფერი ემყარება გასხივოსნების მომენტს, უცვარ განმანათლებლობას, ლაკონიურად, დახვეწილად, გამჟღავნებულ დეტალებს”. მანროს ნამუშევარი ეხება „სიყვარულს და საქმეს, და ორივეგან წარუმატებლობას. ის იზიარებს ჩეხოვის დროის აკვიატებას და ჩვენი ძალიან სამწუხარო უუნარობის გამო რომ არ შეუძლია შეაჩეროს და თავიდან აიცილოს მისი წინსვლა”⁸ [ჰოლკომბი, 2005].

მანროს ტექსტები გამოირჩევა სისადავითა და ყოფითობით. ერთი შეხედვით თითქოს არაფერზე არ წერს, მხატვრულ ხერხებსაც კი მინიმალურად იყენებს. მაგრამ მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან მარტივად წერს, სიტყვების სწორი განლაგებითა და ამ ერთგვარი სიმარტივით წარუშლელ შთაბეჭდილებას ახდენს მკითხველზე. თითქოს ერთგვარი „დიასახლისის დღიურებია”, რომელიც იმ პრობლემებზე წერს, რომელიც აწუხებს/აწუხებთ ქალებს და ამასთანავე ხედავთ თუ როგორი უნივერსალურია და ზოგადი ეს ყოველივე. როგორც რობერტ ტაკერი აღნიშნავს: „მანროს ნაწერი ქმნის... ემპათიურ კავშირს მკითხველებს შორის, მათ შორის კრიტიკოსები ყველაზე მეტად გამოირჩევიან. მისი ნაწერისკენ მიგვიზიდავს მისი

⁴ A story is not like a road to follow ... it's more like a house. You go inside and stay there for a while, wandering back and forth and settling where you like and discovering how the room and corridors relate to each other, how the world outside is altered by being viewed from these windows. And you, the visitor, the reader, are altered as well by being in this enclosed space, whether it is ample and easy or full of crooked turns, or sparsely or opulently furnished. You can go back again and again, and the house, the story, always contains more than you saw the last time. It also has a sturdy sense of itself of being built out of its own necessity, not just to shelter or beguile you.”

⁵ "Who cares? In most Munro stories there is as much as in many novels.

⁶ Tardis - დროის მანქანისა და კოსმიური ხომალდის ფიქციური ჰიბრიდი ბრიტანული სამეცნიერო ფანტასტიკის სერიებში „დოქტორი ვინ”

⁷ Munro is rather like Doctor Who, and her stories rather like the Tardis: the insides of her vehicles are larger than the outside. Yes, she does write novels, in terms of the information, the subjects, the incidents, the characters, but she reduces, compresses, condenses them, almost to the level of the poet.

⁸ All is based on the epiphanic moment, the sudden enlightenment, the concise, subtle, revelatory detail. Munro's work deals with love and work, and the failings of both. She shares Chekhov's obsession with time and our much-lamented inability to delay or prevent its relentless movement forward."

დამაჯერებლობა - არა მიმესისის, ე.წ. და... "რეალიზმი" - არამედ საკუთარ თავად ყოფნის გრძნობა... უბრალოდ ადამიანად ყოფნის გრძნობა" [canadacouncil.ca]⁹.

ჯეიმზ ჰოვის, „ეტრიკელი მწყემსის“ ზედმეტსახელით ცნობილი სკოტლანდიელი მწერლის, შთამომავალი ელის ლეიდლოუ მამის მელიისა და წაულის, შემდეგ კი ინდაურთა ფერმას, მოსაწყენ და ერთფეროვან პროვინციულ ცხოვრებას ჯერ დასავლეთ ონტარიოს უნივერსიტეტში ინგლისურ ენასა და ჟურნალისტიკის ორწლიანი სტიპენდიის მოპოვებით გაექცა, ხოლო შემდეგ უნივერსიტეტის დაუსრულებლად, გამოსავალი „მარტივად“ - ქორწინებაში იპოვა. მისმა პირველმა ქორწინებამ, რომელიც საკმაოდ ადრეულ ასაკში იყო, საშუალება მისცა წასულიყო იმ პატარა პროვინციიდან, იმ სოფლიდან, ერთგვარი ჭაობიდან. საინტერესოა ისიც რომ პირველი მეუღლისაგან მას დარჩა გვარი **მანრო**, ხოლო ვიქტორიას¹⁰ წიგნის მაღაზია „მანროს წიგნები“, რომელიც დღემდე მოქმედებს. მაგრამ მეორეს მხრივ, მისი ნაწარმოებები დასტურია იმის, რომ გაქცევა გამოსავალი არაა, და როგორც ჯეიმზ ჯოისი ვერ გაექცა ვერასდროს ირლანდიას, და მისგან შორს, გადახვეწილიც მუდმივად ირლანდიას დასტრიალებდა მისი ფიქრები, ზუსტად იგივეს ვხვდებით მანროს მოთხრობებში, რომელთა უმეტესობა მის მშობლიურ ჰარონ ქანთრიში ვითარდება. თუმც, იმ რეგიონალური თავისებურებებისა, ადათებისა თუ ჩვეულებების გამოყენებით მანრო ზუსტად ისეთივე უნივერსალურ ტექსტებს ქმნის, როგორც თავის დროზე უილიამ ფოლკნერი და ფლანერი ო'კონერი. ფოლკნერისა და ო'კონერის მსგავსად, მანროს პერსონაჟებიც ხშირად უპირისპირდებიან ღრმა ფესვგადგმულ და დრომოჭმულ ადათებსა თუ ტრადიციებს, მაგრამ მანროს პერსონაჟების რეაქცია, ძირითადად, ნაკლებად მწვავეა, ვიდრე მისი სამხრეთელი კოლეგების. ამას გარდა, მანროსეული მამაკაცი პერსონაჟები ერთი ტიპაჟის, ერთფეროვანი და მოსაწყენები არიან, ხოლო ქალი პერსონაჟები - უფრო რთულები, კომპლექსურები, თავისებურები და გამორჩეულები. მანროს ნამუშევრების დიდი ნაწილი ასახავს ლიტერატურულ ქანრს, რომელიც სამხრეთ ონტარიოს გოთიკის სახელითაა ცნობილი [ბეკერი 1999,95]. ელის მანროზე საუბრისას სუზან ბეკერი აღნიშნავს, რომ „კვებეკი და სამხრეთ გოთიკა ასეთ ნაწარმოებებში ჩნდება, როგორც გარნიზონის სპეციფიკური მენტალიტეტის წარმოდგენა: პატარა ქალაქების შემზღუდავი საშინელება ბნელ ლანდშაფტში“ [ბეკერი 1999,95].¹¹ მართლაც, პროვინციული და გოთიკური მანროს ჰარონ ქანთრი მის პერსონაჟებს დიდი გაქანებისა თუ გაქცევის საშუალებას არ აძლევს. და მაინც რატომ ჰარონ ქანთრი?

აღსანიშნავია, რომ ნობელის პრემიის მიღების შემდეგ, როცა მანროს კითხეს „რა შეიძლება იყოს საინტერესო ერთი პატარა კანადური პროვინციული ცხოვრების აღწერაში?“ მან უპასუხა „თქვენ უბრალოდ იქ უნდა ყოფილიყავით!“¹² [ჰოლი, 2017], რამაც შეუძლებელია კიდევ ერთი ნობელიანტი მწერლის უილიამ ფოლკნერის სიტყვები არ გაგვახსენოს, რომელიც ლიტერატურული ჟურნალისათვის *Paris Review* მიცემულ ინტერვიუში თქვა „აღმოვაჩინე,

⁹ Munro's writing creates... an empathetic union among readers, critics most apparent among them. We are drawn to her writing by its verisimilitude – not of mimesis, so-called and... 'realism' – but rather the feeling of being itself... of just being a human being.

¹⁰ საპორტო ქალაქი კანადაში, პროვინცია ბრიტანეთის კოლუმბიის დედაქალაქი. მდებარეობს კუნძულ ვანკუვერის სამხრეთ-აღმოსავლეთ ნაწილში.

¹¹ Quebec and Southern gothic in such readings appear as representations of a specific kind of garrison mentality: the confining terrors of small towns in a bleak landscape

¹² "What can be so interesting in describing small town Canadian life?" Munro replied, "You just have to be there!"

რომ ადგილობრივი მიწის პატარა საფოსტო მარკაზე ღირდა დაწერა და რომ ვერსადროს ვიცოცხლებდი იმდენად დიდხანს რომ ის ამომეწურა”¹³ [ინტერვიუები 2007, 57].

და მართლაც მანროსეული ჰარონ ქანთრი ფოლკნერისეულ ფიქციური იოკნაპატას მსგავსად ვითომ ძალიან ლოკალურია, და ამასთანავე უნივერსალური.

ამ ყველაფრის პარალელურად შეუძლებელია გვერდი ავუაროთ მანროს შემოქმედებაში მთავარ საკითხს - ქალების ნარატივს - რომელიც მანროს ყველა ნაწარმოებში მკაფიო და გამოკვეთილია. მანროს ნაწარმოებების ხშირი თემაა გოგონათა ასაკობრივი დილემა და შერიგება ოჯახთან, სადაც ის გაიზარდა, ისევე როგორც შინ დაბრუნება. კრებულებში როგორცაა *სიძულვილი*, *მეგობრობა*, *სიყვარული*, *ქორწინება* (2001) და *გაქცევა* (2004), მანრო ყურადღებას ამახვილებს საშუალო ასაკის, მარტოხელა ქალის და ხანდაზმულების ტრაგედიებზე. ეს არის მისი სტილის ნიშანი: პერსონაჟებმა უნდა განიცადონ ეპიფანია, რომელიც გაანათებს ჩრდილებს და მნიშვნელობას მიანიჭებს მოვლენებს. მოთხრობათა კრებული „გაქცევა” (2004), რომელიც 8 მოთხრობისაგან შედგება ერთი შეხედვით სხვადასხვა ასაკისა და სტატუსის ქალების შესახებაა. არსებული მოთხრობების მთავარი გამაერთიანებელი გაქცევის სურვილია, რომელიც სხვადასხვა მიზეზითაა გამოწვეული (უბედური ქორწინება, ოჯახური პრობლემები, პროვინციული ქალაქიდან თავგადასავლების საძიებლად გაქცევა). საინტერესოა ისიც, რომ კრებულის მეორე, მესამე და მეოთხე მოთხრობა ერთსა და იმავე პერსონაჟზე ჯულიეტაზე, და მისი ცხოვრების სხვადასხვა ეპიზოდებსა და ეტაპებზე გვიყვება, რომელიც პედრო ალმადოვარმა 2016 წელს ფილმდაც კი აქცია. მაშინ როცა მანრო „ჯულიეტას” ამბავს სამ დამოუკიდებელ, თუმცა მთავარი პერსონაჟით გაერთიანებულ მოთხრობად ჰყოფს, კრებულის მეორე მოთხრობა ხუთნაწილიანია და მთავარი პერსონაჟის ნენსის ცხოვრებას მთლიანად მოიცავს. მანროს ეს გადაწყვეტილება შემთხვევითი არ არის და ამგვარი ქმედებით კიდევ ერთხელ ხაზს უსვამს იმ სიახლეებს რაც ავტორმა მოთხრობის ჟანრში შემოიტანა.

მანროს პროზა ცხოვრების ორაზროვნებას უსვამს ხაზს. სტატიაში "მოსაწყენი, მარტივი, გასაოცარი და ამოუცნობი: პარადოქსი და ორმაგი ხედვა ელის მუნროს მხატვრულ ლიტერატურაში" კრიტიკოსი ჰელენ ჰოი მსგავსად ახასიათებს მუნროს შემოქმედებას „ირონიული და ამავე დროს სერიოზული”, „ღვთიური და პატივისცემის დევიზები და მეორეს მხრივ აუტანელი მიჯაჭვულობა“, „განსაკუთრებული და ამასთანავე უსარგებლო ცოდნა“, „მხიარულების ტონები და ბედნიერი აღშფოთება“, „ცუდი გემოვნება, უსუსურობა, სიხარული“. მისი სტილი მარტივად უნაცვლებს ერთმანეთს ფანტასტიკურსა და ჩვეულებრივს ადამიანის გვერდით [ჰოი 1980,1].

ელის მანროს მოთხრობის „გაქცევა” სიუჟეტი ვითარდება კანადის სოფელში, სადაც ცოლ-ქმარი კარლა და კლარკი "მოზილურ სახლში" ცხოვრობენ და ცხენოსნობის ტრენერებად მუშაობენ. მათ ურთიერთობაზე და შემდგომ ქორწინებაზე გავლენას ახდენს ცხოველების, განსაკუთრებით კი ცხენებისადმი მათი სიყვარული. კარლა მდიდარ ოჯახიდანაა და განათლებულია, ხოლო კლარკი მიტოვებული ბავშვია, რომელსაც სხვადასხვა სამუშაოთი გააქვს თავი, სანამ საბოლოოდ კარლასთან დასახლდება. მოხეტიალე ცხოვრების გამოცდილება, საინტერესო თავგადასავლები საოცრად იზიდავს კარლას და ოჯახის

¹³ I discovered that my own little postage stamp of native soil was worth writing about and that I would never live long enough to exhaust it.

წინააღმდეგობის მიუხედავად კლარკთან ერთად გარბის. მაგრამ ყველაფერი ისე იდეალურად და იდილიურად არ აეწყო რაგორც კარლას წარმოუდგენია.

იმის გამო, რომ ისინი საკმარის ფულს ვერ შოულობენ თავიანთი ფერმით და ფინანსური კრიზისი აქვთ კლარკი გამოსავალს იმაში პოულობს, რომ აიძულებს კარლას სახლის დამლაგებლად იმუშაოს მისის ჯემისონთან (რომელსაც მეტსახელად დედოფალ სილვიას ეძახის), რომლის მეუღლეც ლეონ ჯემისონი ახლახან გარდაიცვალა. თუმცა კლარკის გეგმები კიდევ უფრო შორს მიდის და ის ცდილობს მეუღლის დახმარებით სილვია ჯემისონისგან ფულის გამოძალვას. მაგრამ კლარკის ეს გეგმა იფუშება რადგან კარლა და სილვია ძალიან კარგად ეწყობიან ერთმანეთს: ორივე ავსებს იმ დანაკლისს რომელიც მეორე მხარეს აქვს. სილვია კარლას დედას უნაცვლებს, რომლისგანაც გაიქცა, ხოლო კარლა სილვიას შვილის ფუნქციას ითავსებს.

გაქცევა ერთგვარ ლაიტმოტივად გასდევს ნაწარმოებს, რადგან გაქცევის სხვადასხვა ფორმები იკვეთება და მათ შორის საინტერესოა კარლას შინაური თხის - ფლორა - გაუჩინარდა. კლარა ერთი პირობა კლარკისაგან გაქცევასაც გადაწყვეტს, მაგრამ ბოლო მომენტში შეეშინდება და ისევ უკან დაბრუნდება.

სიუჟეტი კულმინაციას აღწევს იმით, რომ კარლა „ფრთხილად“ ცხოვრობს ისე, რომ ქმარი არ გაანაწყენოს. ნაწარმოები გაურკვეველად მთავრდება, რადგან თითქოს ფლორას კლარკი კლავს და ესაა მისი გაუჩინარების მიზეზი (მოკვლის მიზეზი ბუნდოვანია; შეიძლება ამით სურდა კლარასთვის ტკივილის მიყენება), მაგრამ შეიძლება კლარკმა მას უბრალოდ გაქცევის საშუალება მისცა. საბოლოო ჯამში „გაქცევა“ კლარა ტრამვირებული რჩება, სრულ გაურკვევლობასა და გაუგებრობაში და თავის დროზე კლარკის გამო ოჯახისა და სახლიდან გაქცევას მისთვის ბედნიერება არ მოაქვს.

მოთხრობაში ელის მანროს ორი წყვილი ჰყავს: შუახნის სილვია და ლეონ ჯემისონები და უმცროსი კარლა და კლარკი. ლეონი მოთხრობაში მკვდარია და ნაწარმოებში მხოლოდ ფლეშბეკების სახით ვხვდებით. მაგრამ რასაც სხვათა თვალით დანახულ მისტერ ჯემისონზე ვიგებთ მზრუნველი და მოყვრულ ქმარი იყო, რასაც ვერ ვიტყვით კარლასა და კლარკის ურთიერთობაზე, სადაც კლარკს დომინანტური სტატუსი აქვს. ის კარლას უბრძანებს ჯემისონის სახლის დასუფთავებას, რათა დამატებითი ფული იშოვოს და ასევე ემოციურად თრგუნავს მას. მათ ასევე არ ჰქონიათ ტრადიციული ქორწინება, რადგან კარლას მშობლების სურვილის საწინააღმდეგოდ გაიქცნენ. იმის გამო, რომ კარლა ახლა მოკვლებულია მყარ მხარდაჭერას, კლარკი სხვადასხვა გზით იყენებს ფაქტს თავის სასარგებლოდ. ორივე წყვილს რაც აერთიანებს საკუთარი შვილი არ ყოფილა. კარლა ამ სიცარიელეს შინაური ცხოველებით ავსებს, ხოლო სილვია - უცხოური არდადეგებით და მოგვიანებით კარლას ყოფნით. ვინაიდან სილვია მოხუცი ქალია, რომელსაც საკუთარი შვილი არ ჰყავს, ის კარლას განიხილავს როგორც დაკარგული ბავშვს, რომლის მიმართაც თავს პასუხისმგებლობას გრძნობს და ბედნიერების გარდა არაფერს სურს.

ამგვარად, ელის მანრო ცდილობს რომ ქალთა ხმები და ნარატივი მაინც ისმოდეს პატრიარქალურ სამყაროში, შეიძლება არა მძლავრად, მაგრამ იმედისმომცემად, რომ კლარას მაგალითზე სხვა ქალები დაფიქრდებიან და მსგავს სისულელეს არ ჩაიდნენ. ამასთანავე თავის დროზე ქორწინების გზით გაქცეული მანრო ხაზს უსვამს რომ გაქცევა გამოსავალი არაა. როგორც ერნესტ ჰემინგუეს „აღმოხდების მზე“ პერსონაჟი ჯეიკი ეუბნება კონს „ერთი ადგილიდან მეორეზე გადანაცვლებით საკუთარ თავს ვერ გაექცევი.“ მანროს პერსონაჟებს

ჰემინგუეის ეს ციტატა იდეალურად ერგება, რადგან ფიზიკური გაქცევის მიუხედავად უუნარონი არიან სულიერად დააღწიონ თავი იმ მარწუხებს რომელშიც იმყოფებიან.

ლიტერატურა:

- 1) Becker, Susanne *Gothic Forms of Feminine Fictions*. Manchester University Press, 1999.
- 2) Hall, Linda "What's the best way to find fans of Alice Munro? Start quoting her work" *The Globe and Mail*, 2017 <https://www.theglobeandmail.com/life/facts-and-arguments/whats-the-best-way-to-find-fans-of-alice-munro-start-quoting-herwork/article36727824/>
- 3) Holcombe, Garan 2005
<https://web.archive.org/web/20070930225053/http://www.contemporarywriters.com/authors/?p=auth03D29L044112635689>
- 4) Hoy, Helen "Dull, Simple, Amazing and Unfathomable: Paradox and Double Vision In Alice Munro's Fiction". *Studies in Canadian Literature*. University of New Brunswick. 5, 1980
- 5) Keegan, Alex (August–September 1998). "Munro: The Short Answer". *Eclectica*.
https://www.eclectica.org/v2n5/keegan_munro.html
- 6) *The Paris Review Interviews*, vol. II. New York: Picador, 2007
- 7) Munro, Alice *Runaway*, 2003
<https://www.newyorker.com/magazine/2003/08/11/runaway-4>
- 8) Past GG Winners 1978
[https://web.archive.org/web/20131014182927/http://ggbooks.canadacouncil.ca/en/about-
apropos/archives/1978/winners](https://web.archive.org/web/20131014182927/http://ggbooks.canadacouncil.ca/en/about-
apropos/archives/1978/winners)

Tamar Gelashvili

Ivane Javakhishvili Tbilisi State University
Tbilisi, Georgia

Women's Narrative in Alice Munro's Short Story *Runaway*

Abstract

Alice Munro, the contemporary Canadian English-language writer who proved the importance of the short story as a genre by receiving the Nobel Prize in 2013, is undoubtedly an interesting author in terms of researching women's narrative. Although most of Munro's stories are set in the Harrold Country, by using those regional features, customs, and traditions, Munro creates universal texts just like William Faulkner and Flannery O'Connor of his time. Like Faulkner and O'Connor, Munro's characters often confront deep-rooted and time-worn customs or traditions, but Munro's characters' reactions are generally less severe than those of his Southern counterparts. In addition, Munro's male characters are of one type, monotonous and boring, while female characters are more complex, peculiar and distinctive.

The present paper analyses Alice Munro's short story collection *Runaway* (2004), paying particular attention to the title story. The collection consists of eight short stories. The main unifier of the stories about women of seemingly different ages and statuses is the desire to escape, which is caused by various reasons (unhappy marriage, family problems, running away from a provincial town in search of adventure). It is also interesting that the second, third and fourth stories of the collection tell about the same character, Juliet, and different episodes and stages of her life, which Pedro Almadovar even made into a movie in 2016. While Munro divides the story of "Juliet" into three independent stories, but united by the main character, the eighth story of the collection is in five parts and covers the life of the main character, Nancy. This decision of Munro is not accidental, and with this action, he once again emphasizes the innovations he brought to the genre of the story.